

UZASADNIENIE

Powódka – (...) Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W., wniosła w dniu 27 stycznia 2021 roku powództwo przeciwko pozwanemu G. N. domagając się zasądzenia kwoty 11 621,74 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, liczonymi od dnia 21 stycznia 2021 roku oraz domagając się zasądzenia zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazane zostało, że pozwany zawarł z powódką umowę kredytową w dniu 9 czerwca 2015 roku. W związku z brakiem spłaty należności, powódka wypowiedziała przedmiotową umowę pismem z dnia 28 listopada 2016 roku. Natomiast w dniu 31 stycznia 2018 roku między stronami zostało zawarte porozumienie określające nowe warunki spłaty zadłużenia (k.2-5).

Zarządzeniem z dnia 11 marca 2021 roku Przewodniczący w Sądzie Rejonowym w Chorzowie ustanowił dla pozwanego kuratora w osobie adwokata M. N. (k. 64).

W dniu 7 maja 2021 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Chorzowie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, następnie w dniu 11 czerwca 2021 roku wydał uzupełniający nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym - zgodnie z żądaniem pozwu (k.74,82).

Kurator pozwanego wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Kurator wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania na rzecz pozwanego. W sprzeciwie podniesiony został zarzut przedawnienia roszczenia, bowiem powódka wskazała jako datę wymagalności dzień 10 stycznia 2017 roku. Ponadto do zawarcia porozumienia, w ocenie kuratora doszło w dniu 26 stycznia 2018 roku, a nie jak twierdzi powódka w dniu 31 stycznia 2018 roku, w związku z czym roszczenie jest przedawnione. Kurator wskazał również, że nie doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy, bowiem przesyłka z dokumentem wypowiedzenia kierowana do pozwanego wróciła z adnotacją adresat wyprowadził się. Niezależnie od powyższego kurator wskazał, że wysokości prowizji i innych kosztów została zawyżona. Koszt ubezpieczenia wyniósł aż 8 660,15 zł Wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, co w ocenie kuratora skutkuje nieważnością tych postanowień umowy (k. 88-89, 92).

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko w sprawie (k. 117-118).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 7 lutego 2022 roku Sąd przyznał kuratorowi pozwanego – adwokatowi M. N. wynagrodzenie za sprawowanie funkcji kuratora w kwocie 4 428 zł (k. 144).

Sąd ustalił następujące stan faktyczny:

W dniu 9 czerwca 2015 roku powódka – (...) Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zawarła z pozwanym – konsumentem G. N. umowę pożyczki numer (...) z pakietem ubezpieczeniowym. Całkowita kwota pożyczki wynosiła 23 714,91 zł. Prowizja za udzielenie pożyczki wyniosła 2059,36 zł. Składka ubezpieczeniowa za cały okres ubezpieczenia, równy okresowi kredytowania wynosiła 8 660,15 zł. Oprocentowanie ustalone zostało według zmiennej stopy procentowej - odsetki w dniu zawarcia umowy wynosiły 9,99 % w skali roku. Za cały okres obowiązywania umowy odsetki zostały określone na kwotę 15 853 zł.

Umowa pożyczki została zawarta na okres 96 miesięcy – pozwany zobowiązany był do spłaty pożyczki w 96 równych ratach kapitałowo – odsetkowych, poza pierwszą i ostatnią ratą wyrównującą.

Jako adres korespondencyjny pozwany wskazał w umowie adres Ś., ul. (...).

Zgodnie z umową pożyczki (§ 11) powódka uprawniona była do wypowiedzenia umowy m.in. w sytuacji niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków określonych w umowie. Termin wypowiedzenia określony został na 30 dni. Zgodnie z ust. 3 wskazanego paragrafu – pożyczkodawca wysłała wypowiedzenie umowy na piśmie na ostatni adres korespondencyjny pożyczkobiorcy. Zgodnie natomiast z § 14 umowy – pożyczkodawca przesyłała korespondencje

dotycząca umowy na adres pożyczkobiorcy wskazany w umowie lub na inny adres wskazany po zawarciu umowy. Pożyczkobiorca zobowiązuje się niezwłocznie powiadomić pożyczkodawcę o zmianie nazwiska, adresu, miejsca pracy.

Po zawarciu umowy, powódka uruchomiła kredyt, przekazując na rachunek bankowy pozwanego kwotę 23 714,91 zł.

(dowody: umowa pożyczki z załącznikami k.7-14; potwierdzenie uruchomienia kredytu k. 15; szczegółowe rozliczenie umowy k. 16-17; harmonogram spłaty pożyczki k. 18-21)

W związku z rezygnacją pozwanego z ubezpieczenia, składka ubezpieczeniowa w niewykorzystanej części (tj. 8 432,94 zł) została wrócona pozwanemu i zarachowana na spłatę zadłużenia, co miało miejsce w dniu 25 sierpnia 2015 roku.

(dowody: szczegółowe rozliczenie umowy k. 16-17; historia operacji na koncie k. 119-121, 123)

W związku z brakiem terminowych spłat należności – pismem z dnia 28 listopada 2016 roku powódka wypowiedziała umowę pożyczki, wskazując, że zadłużenie na ten dzień wynosiło 603,38 zł. Natomiast zadłużenie niewymagalne na dzień wypowiedzenia umowy wynosiło 22 719,16 zł. Dokument wypowiedzenia został wysłany pozwanemu na adres Ś. ul. (...). Przesyłka wróciła do nadawcy z adnotacją – adresat wyprowadził się. Próba doręczenia przesyłki miała miejsce w dniu 7 grudnia 2016 roku. Pozwany nie wskazał powódce innego adresu zamieszkania/korespondencyjnego.

(dowód: wypowiedzenie umowy k. 22-24)

W dniu 26 stycznia 2018 roku strony podczas rozmowy telefonicznej zawarły porozumienie w spłacie wierzytelności wynikającej z przedmiotowej umowy pożyczki. Polegało ono m.in. na wstrzymaniu się przez pożyczkodawcę z podejmowaniem na okres 1 miesiąca działań przed sądami mających na celu odzyskanie należności. Pozwany zobowiązał się natomiast do regularnego spłacania należności – tj. do wpłat do dnia 10 każdego miesiąca, kwoty nie mniejszej niż 540 zł. Zawarcie porozumienia zostało pisemnie potwierdzone przez pozwanego w dniu 6 lutego 2018 roku. Ponadto w dniu 6 lutego 2018 roku pozwany potwierdził, że uznaje wierzytelność, której zadłużenia na dzień 31 stycznia 2018 roku wynosi 22 039,02 zł (tj. 21 764,45 zł z tytułu kapitału oraz 274,57 zł z tytułu odsetek). Pozwany zobowiązał się spłacić tą należność wraz z dalszymi odsetkami naliczanymi w stosunku rocznym według zmiennej stopy oprocentowania tj. w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego (...) wynoszącej na dzień 31 stycznia 2018 roku 10 %.

Po zawarciu porozumienia pozwany dokonywał wpłat zgodnie z zawartym porozumieniem aż do grudnia 2019 roku następnie przez dwa miesiące dokonywał wpłat w wysokości niższej niż należna, a w marcu 2020 roku ponownie w wysokości zgodniej z porozumieniem. Następnie, od kwietnia 2020 roku pozwany zaprzestał uiszczania należności. Pozostała należność główna do spłaty z tytułu umowy pożyczki to kwota 11 346,93 zł.

(dowody: potwierdzenie zawarcia porozumienia k. 25-29; szczegółowe rozliczenie umowy k. 16-17; historia operacji na koncie k. 119-121, 123)

Wezwanie pozwanego do zapłaty, skierowane na adres Ś. ul. (...) wróciło z adnotacją – adresat nieznan. Pozwany nie uiszczył należności

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 30-32)

Miejsce pobytu pozwanego G. N. nie jest znane. Mimo prób ustalenia miejsca zamieszkania przez kuratora, jak również przez Sąd z urzędu nie udało się ustalić aktualnego miejsca pobytu pozwanego.

(dowody: oświadczenie kuratora k. 106 -111, 136; informacja ZUS, NFZ, Urzędu Skarbowego, K. k. 50, 53, 55, 58)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów przedłożonych przez powódkę, w tym w szczególności na oryginałach umowy pożyczki, wypowiedzenia umowy, porozumienia. Prawdziwość tych dokumentów i okoliczności z nich wynikających nie były przez strony postępowania kwestionowane

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika, że między stronami doszło w dniu 9 czerwca 2015 roku do zawarcia umowy określonej jako umowa pożyczki, która jednak w świetle obowiązujących przepisów prawa, ze względu na to, że pozwany G. N. występował jako konsument, kwalifikowana jest jako umowa o kredyt konsumencki, do której zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim.

W myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2014 r., poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki. Zgodnie zaś z art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi tysiąc złotych, wymaga zachowania formy dokumentowej. Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy zwrot tych środków. Jako zasadę kodeks cywilny przyjął nieodpłatność umowy pożyczki, natomiast biorąc pod uwagę dyspozytywny charakter powołanych przepisów oraz brak zakazu ustalania wynagrodzenia za udzielenie pożyczki, należy przyjąć, iż strony mogły umówić się (i tak najczęściej się dzieje), że umowa pożyczki nie zostanie zawarta pod tytułem darmym. Tak stało się w umowie, która jest przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie.

Żadna ze stron postępowania nie kwestionowała faktu zawarcia umowy pożyczki, jak również jej ważności, w związku z czym – wobec braku przesłanek podważających te okoliczności – również w ocenie Sądu umowa ta była skuteczna.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do najdalej idące zarzutu przedawnienia roszczenia, podniesionego przez kuratora pozwanego. Ponadto aktualnie obowiązujący art. 117 k.c. rozszerza zakres procedowania Sądu w sprawie z udziałem konsumenta na obowiązek badania z urzędu kwestii przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 117 § 2 1 k.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104) po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Stosownie do treści art. 118 k.c. termin przedawnienia w niniejszej sprawie wynosił 3 lata, bowiem roszczenie powódki związane było z prowadzoną przezeń działalnością gospodarczą.

Zgodnie z art. 123 § 1 pkt. 2 k.c. – bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Natomiast art. 124 § 1 ust. 1 k.c. stanowi, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W nauce prawa rozróżnia się tzw. uznania właściwe, które stanowi umowę zawartą pomiędzy stronami, w której potwierdzone zostaje istnienie długu o określonej wysokości i terminie płatności oraz tzw. uznania niewłaściwe, którym może być każde inne zachowanie dłużnika, z którego wynika świadomość istnienia długu oraz obowiązek jego zapłaty, jak np. prośba o rozłożenie świadczenia na raty. Niewątpliwie w przedmiotowej sprawie doszło do zawarcia porozumienia dotyczącego spłaty należności, co miało miejsce w rozmowie telefonicznej w dniu 26 stycznia 2018 roku i co stanowiło uznanie właściwe długu. Podpisanie dokumentu porozumienia w dniu 6 lutego 2018 roku przez pozwanego stanowiło potwierdzenie zawarcia przez strony porozumienia. Zatem zgodzić się należy z kuratorem pozwanego, który wskazywał, że porozumienie to zawarto właśnie w dniu 26 stycznia 2018 roku, a nie w dniu 6 lutego 2018 roku. Jednakże niezależnie od powyższego, pozwany złożył również w dniu 6 lutego 2018 roku oświadczenie o uznaniu długu (uznanie niewłaściwe). W ocenie Sądu oświadczenie z 6 lutego 2018 roku nie stanowi wyłącznie potwierdzenia złożenia oświadczenia w dniu 26 stycznia 2018 roku – bowiem z treści dokumentu, nie wynika, aby w rozmowie telefonicznej pozwany złożył w dniu 26 stycznia 2018 roku oświadczenie uznaniu długu.

Wykładnia przedmiotowego dokumentu (określenie „ponadto”) pozwala uznać, że oświadczenie o uznaniu długu z dnia 6 lutego 2018 roku stanowi osobną od porozumienia z dnia 26 stycznia 2018 roku czynności. Wreszcie wskazać należy, że pozwany nie mógł w dniu 26 stycznia 2018 roku uznać długu w wysokości 22 039,02 zł, bowiem wysokość ta stanowi należność na dzień późniejszy, tj. na dzień 31 stycznia 2018 roku. Dlatego w ocenie Sądu uznać należy, że oświadczenie o uznaniu długu zostało złożone w dniu 6 lutego 2018 roku, inaczej niż porozumienie (zawarte podczas rozmowy telefonicznej w dniu 26 stycznia 2018 r). W konsekwencji bieg terminu przedawnienia został przerwany w dniu 6 lutego 2018 roku poprzez uznanie niewłaściwe należności, i od tego dnia mógłby, najwcześniej, ponownie rozpocząć swój bieg. Jednakże w przedmiotowej sprawie pozwany aż do grudnia 2019 roku spłacał należność zgodnie z porozumieniem, zatem bieg terminu przedawnienia roszczenia rozpoczął się w dniu 11 stycznia 2020 roku wraz z wymagalnością raty za miesiąc styczeń 2020, której to raty pozwany nie uiszczył w pełnej wysokości.

Powyższe prowadzić musi do wniosku, że roszczenie nie uległo przedawnieniu.

Sąd jako niezasadny ocenił również zarzut kuratora, który wskazywał na niezasadność roszczenia wywołaną brakiem skutecznego wypowiedzenia umowy pożyczki. Zgodnie z umową pożyczki (§ 11) powódka uprawniona była do wypowiedzenia umowy m.in. w sytuacji niedotrzymania przez pożyczkobiorcę warunków określonych w umowie. W związku z brakiem terminowego uiszczania należności wynikających z umowy pożyczki – powódka pismem z dnia 28 listopada 2016 roku wypowiedziała umowę pożyczki z zachowaniem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Próba doręczenia przedmiotowego pisma miała miejsce w dniu 7 grudnia 2016 roku. Zatem skutek w postaci wypowiedzenia umowy najmu nastąpił w dniu 7 stycznia 2017 roku.

Wbrew twierdzeniom kuratora wypowiedzenie umowy pożyczki było skuteczne. Zgodnie z art. 61 § 1 k.c. - oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej. Zauważyć należy, że w przedmiotowej sprawie pozwany miał możliwość zapoznania się z pismem z dnia 28 listopada 2016 roku w dniu 7 grudnia 2016 roku.

Zgodnie z orzecznictwem, za chwilę złożenia oświadczenia woli w przypadku niepodjętej przesyłki podlegającej awizowaniu, uznać należy dzień, w którym po raz pierwszy próbowano doręczyć ją pod właściwym adresem. Data taka będzie zwykle uwidoczniła na zwróconej przesyłce w postaci odpowiedniej adnotacji doręczyciela – tak stwierdził m.in. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 10 lutego 2014 r., sygn., I ACa 1481/13: „Niemożność doręczenia pod którymkolwiek z adresów, pod którym według wszelkiego prawdopodobieństwa powinien być możliwy kontakt z adresatem, obciąża tego ostatniego. W razie zwrotu niedostarczonej przesyłki, za chwilę złożenia oświadczenia woli należy uznać moment, w którym korespondencja mogła i powinna być doręczona drugiej stronie. Będzie to dzień, w którym po raz pierwszy próbowano doręczyć przesyłkę pod właściwym adresem. Data taka będzie zwykle uwidoczniła na zwróconej przesyłce w postaci odpowiedniej adnotacji doręczyciela. Nawet jeśli w rzeczywistości nie doszło do odebrania lub odczytania przesłanego oświadczenia, ryzyko z tym związane będzie obciążać adresata.” Podobnie wskazał Sąd Okręgowy w Płocku w wyroku z dnia 29 kwietnia 2019 r., sygn. I C 2070/17 : „Negatywne konsekwencje niemożności skomunikowania się z osobą w miejscach, w których kontakt ten według wszelkiego prawdopodobieństwa powinien być możliwy, obciążają tę osobę, gdyż powinna ona zadbać o zapewnienie możliwości porozumiewania się z nią, np. za pośrednictwem wskazanych przez nią osób.”

Korespondencję kierowaną do pozwanego na adres Ś., ul. (...) uznać należy za skutecznie doręczoną. Zgodnie z § 14 ust. 2 umowy pożyczki, pożyczkobiorca zobowiązuje się niezwłocznie powiadomić powódkę o zmianie swojego nazwiska, adresu oraz miejsca pracy. Pozwany nie spełnił obowiązku poinformowania pożyczkodawcy o zmianie swojego adresu zamieszkania. W tych okolicznościach powódka nie miała obowiązku poszukiwania adresu zamieszkania pozwanego, zaś ryzyko faktycznego braku zapoznania się z korespondencją przesłaną przez powódkę obciążało pozwanego, który nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku. Na marginesie wskazać również należy, że wypowiedzenie umowy pożyczki nie może zostać uznane za nieskuteczne również wobec faktu konkludentnego potwierdzenia wypowiedzenia umowy przez pozwanego w chwili zawarcia porozumienia z dnia 26 stycznia 2018 roku, zmieniającego zasady zwrotu należności.

W przedmiotowej sprawie Sąd ocenił również umowę pod kątem ewentualnej nadmierności pozaodsetkowych kosztów umowy. W myśl art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej "kredytodawcą", udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. W art. 3 ust. 2 pkt 1 podano przykładowo, że do umów takich zalicza się m. in. umowy pożyczki. Pozwany umowę zawarła jako konsument. Definicję konsumenta zawiera art. 22(1)k.c., w myśl którego za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów umowy pożyczki określona została w art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim. Wskazany przepis formułuje wzór, zgodnie z którym koszty te nie mogą przekroczyć sumy 25 % kapitału umowy pożyczki ($25\% \times 23714,91 \text{ zł} = 5928,73 \text{ zł}$) oraz iloczynu 30 % kapitału i wartości, jaką daje ilość dni, na jakie została udzielona pożyczka podzielonych przez ilość dni w roku ($30\% \times 23714,91 \text{ zł} \times 8 = 56915,78 \text{ zł}$). Zgodnie z ust. 2 powołanego przepisu - koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu. Zgodnie ze powyższym koszty związane z umową pożyczki z dnia 9 czerwca 2015 roku nie mogą zatem przekroczyć kwoty kapitału, tj. kwoty 23 714,91 zł. W związku z powyższym koszty, na jakie strony umówiły się w umowie pożyczki, mieszczą się w granicach dozwolonych przez wskazany przepis. Koszty te nie są nadmierne. Wskazać również należy, że składka ubezpieczeniowa wynosząca 8 660,15 zł została pozwanemu zwrócona w kwocie 8 432,94 zł w związku z rezygnacją z umowy ubezpieczenia. Ostatecznie na pozaodsetkowe koszty kredyt złożyła się prowizja w kwocie 2059,36 zł oraz wykorzystana część składki ubezpieczeniowej w kwocie 227,21 zł. Określone w umowie odsetki również nie przekraczają maksymalnych odsetek umownych, określonych w art. 359 § 2(1) w zw. z § 2 k.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że fakt zawarcia umowy pożyczki, jej wypowiedzenia, a następnie porozumienia i uznania długu został przez powódkę wykazany za pomocą przedłożonych dokumentów. Ponadto strona pozwana nie wykazała, by spłaciła należność w części dochodzonej pozwem. Okoliczności te prowadziły do wniosku, że roszczenie powódki jest zasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie pierwszy wyroku zasądził od pozwanego G. N. na rzecz powoda: (...) Bank (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 11 621,74 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP – co wynikała z zawartego między stronami porozumienia. Zgodnie bowiem z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Mając na uwadze treść art. 481 § 2(1) k.c. Sąd zastrzegł, że odsetki te nie mogą być wyższe niż odsetki maksymalne za opóźnienie. Jednocześnie w wyroku, Sąd w wyniku oczywistej omyłki pisarskiej nie wskazał daty od której naliczane mają być odsetki. Jest to data 21 stycznia 2021 roku, zgodna z żądaniem powoda (wskazać należy, że powództwo nie zostało w żadnym zakresie oddalone). Pozwany zaprzestał regularnego spłacania należności już w styczniu 2020 roku, zatem roszczenie w dacie 21 stycznia 2021 roku było już wymagalne.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na koszty te w przedmiotowej sprawie złożyła się opłata od pozwu poniesiona przez powódkę – 750 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł oraz 3,69 zł opłat za notarialne potwierdzenie pełnomocnictwa oraz uiszczona w toku sprawy zaliczka na wynagrodzenie kuratora w kwocie 960 zł – łącznie 1730,69 zł.

W punkcie trzecim wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – Sąd nakazał pobrać od pozwanego, jako strony przegrywającej sprawę kwotę 3 468 zł tytułem uiszczonych kosztów postępowania, na które złożyło się wynagrodzenie kuratora w kwocie, w jakiej nie zostało ono pokryte z zaliczki uiszczony przez stronę powodową w toku postępowania ((...) -960 zł).

SSR Anna Trelewicz

VIII C 463/21

ZARZĄDZENIE

1. Wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożony przez kuratora w terminie, opłata 100 zł – brak – kurator zwolniony z obowiązku ponoszenia opłaty;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć kuratorowi;
3. K.. 21 dni lub z wpływem.

C., 20 września 2022 r.

SSR Anna Trelewicz